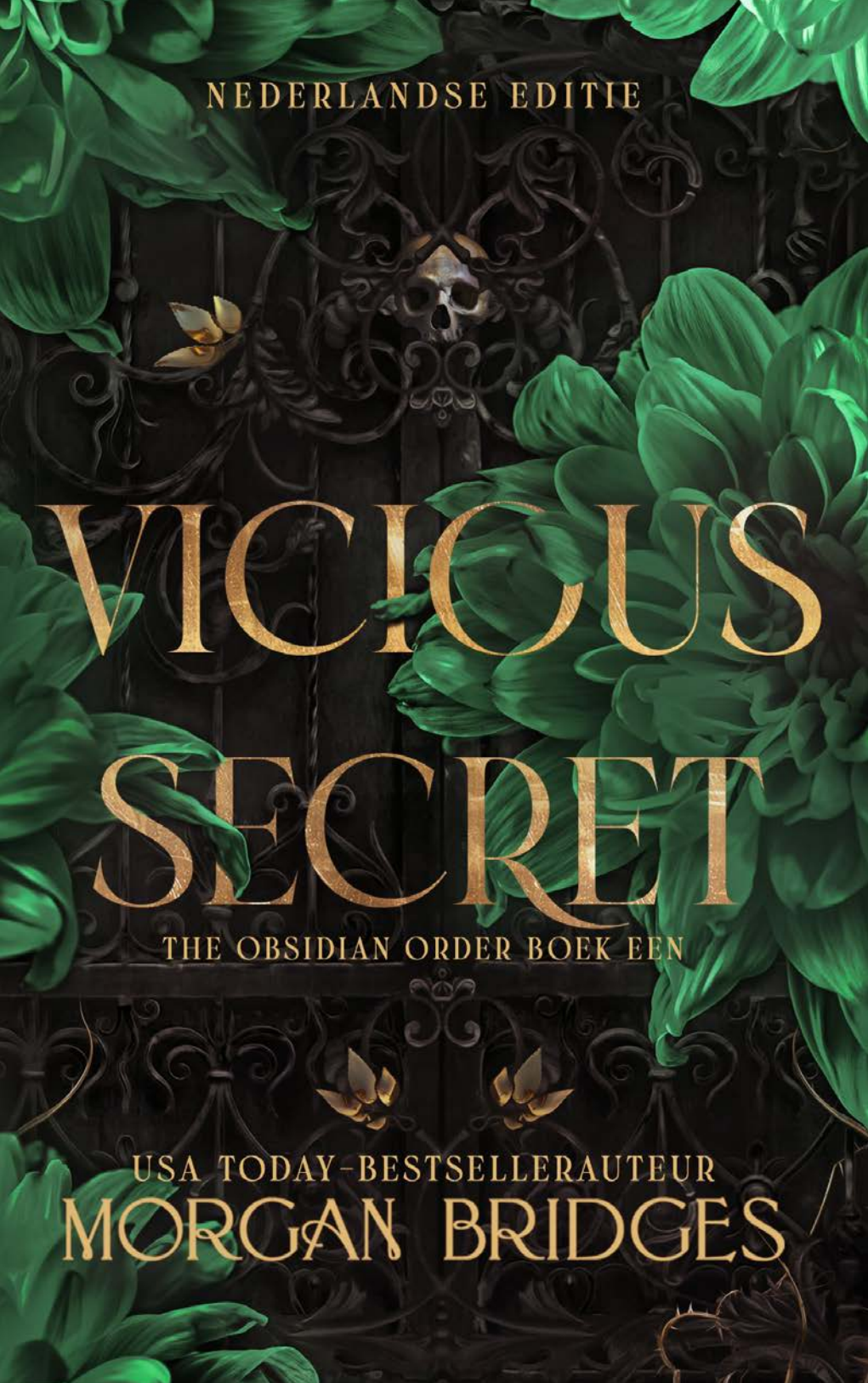

NEDERLANDSE EDITIE

VICIOUS SECRET

THE OBSIDIAN ORDER BOEK EEN

USA TODAY-BESTSELLERAUTEUR
MORGAN BRIDGES

HOOFDSTUK EEN

XAVIER

DRIE JAAR GELEDEN...

W*ie is zij?*

Ik tuur naar het korrelige zwart-witte scherm, omdat ik de jonge vrouw beter wil zien. Haar wenkbrauwen trekken samen vlak voordat ze naar mijn doelwit, Benjamin McKenzie, loopt en hem in zijn borst prikt. Ondanks het feit dat ik gestuurd ben om hem in de gaten te houden, richt mijn blik zich op haar.

‘Je geeft deze kans niet op voor mij.’ Ze prikt nog een keer met haar vinger in zijn borst ondanks dat hij boven haar uittorent.

Dan plaatst het meisje haar handen op haar met spijkerbroek beklede heupen en kijkt hem woest aan. Pittig ding. ‘Deze beurs is te belangrijk om te verspillen. Ik meen het.’

Hij reikt naar haar wang. ‘Ik weet niet wat ik zou doen als er iets met je zou gebeuren,’ fluistert hij. ‘Je bent alles voor me, Lilah.’

Benjamin heeft een zwakke plek. Dit meisje zou hem de dood in kunnen jagen. Als de Orde van Obsidiaan ooit iets over haar te weten zou komen... Ik adem uit en het geluid gaat verloren in de stilte van de lege kamer. Binnenkort zullen dit deel van zijn leven en dit meisje verdwenen en vergeten zijn,

net als het verlaten huis waarin ik me bevind. De groezelige, gebroken-witte verf bladdert op sommige plekken af en het glas zit vol barsten, als een spinnenweb. Een dodelijke val.

Ik heb mijn hele leven in zo'n val geleefd, alleen de mijne was weelderig.

Ondanks dat het meisje met haar ogen rolt, wordt haar gezicht zachter. 'Er zal me niets overkomen. Jij hebt me geleerd mezelf te verdedigen. Weet je nog?'

Benjamin schudt zijn hoofd. 'Dat is niet genoeg. Kom met me mee. Ik zal een manier vinden om...'

'Om wat, Ben? Om me de komende jaren in je studentenkamer te verstoppen? Luister, ik weet dat je goed bent met computers en zo, maar zelfs dat is te hoog gegrepen voor jou.' Ze aarzelt even en haar blik wordt hard en vastberaden. 'Je weet dat ik de kleintjes niet kan achterlaten.'

Mijn doelwit verstijft, de spanning in zijn spieren is zelfs door de kleine cameralens zichtbaar.

'Ik weet het,' fluistert hij.

Ze trekt zich met een wrange glimlach van hem terug en strijkt haar vervaagde blauwe tanktop glad. 'Als die eikel beneden iets probeert, sla ik hem in elkaar. En daarmee uit.'

Ik laat mijn blik over haar lichaam glijden. Ze is klein met iets rondere heupen, weinig spiermassa en amper één meter vijftig. Als zij een bedreiging vormt, dan ben ik de verdomde tandenfee.

Benjamin grijpt haar schouders vast en schudt haar zachtjes door elkaar. Haar geschokte blik verandert al snel in een argwanende, maar dat is niets vergeleken met de wanhopige energie die van hem afstraalt.

'Luister naar me,' zegt hij. 'Frank is dom, maar hij is sterker dan jij.'

Ze rukt zich los uit zijn greep, waardoor haar lange haar over haar rug zwaait. 'Dan zorg ik dat ik sneller ben.'

'Verdomme, Delilah!'

Zijn schreeuw is zo luid dat ik hem aan de overkant van de

straat hoor en ook via de luidsprekers van mijn laptop. Hij mompelt in zichzelf en ik hoor hem haar naam herhalen. Ik frons.

Ik hoop dat dat niet haar echte naam is. Als dat wel zo is, moet Benjamin haar echt achterlaten.

Hij haalt zijn hand door zijn haar. 'Wees niet zo naïef. Je weet wat Frank met je gaat doen zodra ik morgenochtend die deur uitloop.'

'Dat laat ik niet gebeuren.' Haar neusvleugels trillen van walging, waarna ze haar ogen samenknijpt. Ik zou willen dat ik wist welke kleur haar ogen hebben.

'Niemand zal mij of de meisjes iets aandoen.'

'Je kunt hem de komende drie jaar onmogelijk ontlopen,' zegt Benjamin. 'Doe niet zo dom.'

Haar onderlip trilt, waardoor mijn aandacht naar haar volle mond wordt getrokken. Ze kan niet veel ouder zijn dan vijftien, misschien zestien, maar ze ziet eruit als een volwassen vrouw. Het is gemakkelijk te begrijpen waarom ze de aandacht trekt, gewenst of ongewenst.

'Praat niet zo tegen me,' zegt Delilah, haar stem kalm ondanks de verhitte discussie. 'Als Frank mij, Emily of Sandra aanraakt, vermoord ik hem.'

Benjamin vouwt zijn armen over elkaar. 'Ik zou hem moeten vermoorden. Dan hoefde ik me geen zorgen om jullie te maken.'

Dat zou ik ook doen, maar ik ben hiervoor opgeleid. Je zult het snel genoeg leren, rekrut.

Delilah zucht. 'Nee, Ben. Het moet zelfverdediging zijn, anders beland je in de gevangenis. Wie is er nu dom?' Ze tilt haar kin op. 'Ik ga niet meer met je in discussie. Als je klaar bent met boos op me te zijn, kom dan afscheid nemen.'

Mijn doelwit krimpt ineen als ze de deur achter zich dichtslaat. Ik lach spottend. Wie dit meisje ook is, ze heeft Benjamin in haar macht. Ik schakel over naar de camera in Delilahs kamer. Die is hetzelfde als die van Benjamin, met

alleen een bed, een nachtkastje en heel weinig persoonlijke spullen of decoraties. Mits je haar schoonheid buiten beschouwing laat. Ik ben opgegroeid met geld en vrouwen die weten hoe ze dat in hun voordeel kunnen gebruiken. Kleding, cosmetica en medische verbeteringen. Als het te koop is, heb ik het zien gebeuren. Delilahs aantrekkelijkheid maakt geen indruk op mij.

Het feit dat ze belangrijk is voor mijn doelwit is de enige reden waarom ik mezelf toesta om een paar minuten naar haar te kijken. Ze loopt naar het bed en laat zich op een matras zakken dat bedekt is met een versleten deken. Dan pakt ze een sneeuwbol met een kasteel erin en strijkt met haar vingers over het gladde glas.

Haar wenkbrauwen fronsen als ze naar het object staart en ze tuit haar lippen. Ik kijk naar haar gezicht, geïntrigeerd door hoe expressief het is. Ze probeert haar emoties niet te verbergen. Wat een risico.

Ik klik op de knop om terug te gaan naar Benjamins kamer. Als het scherm een lege ruimte toont, loop ik snel de verschillende camera's na om hem te lokaliseren.

In de gang, het trappenhuis en de woonkamer is geen spoor van mijn doelwit te bekennen.

Ik pers mijn lippen op elkaar door zijn plotselinge verdwijning, maar zodra mijn laptop de beelden uit de keuken laat zien, begint mijn hart sneller te kloppen. Benjamin staat in de deuropening met zijn handen gebald langs zijn lichaam. Frank Goldstein, zijn pleegvader, pakt een biertje uit de koelkast, gaat rechtop staan, draait de dop van de fles en neemt een flinke slok.

'Wat moet jij in godsnaam?' vraagt hij met dubbele tong. Benjamin stapt verder de keuken in en over de rommel die verspreid ligt over de ongelijke linoleumvloer. Het aanrecht ligt bezaaid met lege bierblikjes en verfrommelde snackzakjes. De kastjes hangen scheef en staan op het punt om eraf te vallen. Mijn afkeer is niet meer dan een vluchtige gedachte als de stem

van mijn doelwit mijn oren vult. Er zit een vastberadenheid in zijn toon die adrenaline door mijn bloed laat stromen.

‘Je weet waarom ik hier ben,’ zegt hij.

Frank wuift met zijn hand. ‘Je kleine vriendinnetje?’ Als Benjamin knikt, grijnst de oudere man. ‘Wat is er met haar?’

‘Blijf bij haar en de anderen vandaan.’

De man van middelbare leeftijd snuift. ‘Want anders?’

Benjamin doet een dreigende stap naar voren en ik spring overeind. Hoewel mijn orders waren om alleen de buiten-echtelijke zoon van wijlen Harold McKenzie in de gaten te houden, ben ik er vrij zeker van dat de stichtende families niet willen dat hij sterft.

Dat zal niet gebeuren zolang ik in de buurt ben. Als hij sterft, teken ik mijn eigen doodvonnis.

Ik trek mijn hoodie over mijn hoofd om mijn gelaats-trekken te verbergen, voordat ik de gammele trap af ren, de achterdeur uit en de straat oversteek naar het huis dat ik de afgelopen dagen in de gaten heb gehouden. De zolen van mijn laarzen bonken op de stoep, maar het geluid wordt gedempt door het hoge gras dat de achtertuin bedekt. Alle mogelijke uitkomsten van deze confrontatie dwarrelen door mijn hoofd en geen enkele daarvan is ideaal.

Het vuurwapen in mijn broeksband kalmeert mijn bonzende hartslag. Maar in deze situatie is heimelijkheid geboden. Niet dat een schot verrassend zou zijn in dit slechte deel van de stad. Ik pak het mes uit mijn laars en mijn vingers sluiten zich om het heft met een vertrouwdheid die het gevolg is van de verschrikkingen die me nog steeds achtervolgen. Vanavond zal ik de nachtmerrie van iemand anders zijn.

Een mannelijk gebrul wordt gevolgd door een klap als ik naar de achterdeur ren die naar de keuken leidt. Door het raam bekijk ik de puinhoop die me in de problemen zou kunnen brengen met De Orde – en nog belangrijker, met mijn vader.

Frank heeft Benjamin tegen de koelkast gedrukt. Elke keer dat hij de jongeman slaat, rammelen de flessen in de koelkast

door de kracht van de klap. Mijn doelwit krijgt een flinke klap, maar het is niet genoeg.

Als ik niet ingrijp, is hij over enkele ogenblikken dood. Ik grijp de deurknop vast op het moment dat een blonde flits mijn blik vult. Delilah rent de kamer binnen, haar haar wappert achter haar aan, haar jadegroene ogen zijn groot en glinsteren van woede. In één vloeiende beweging grijpt ze een keukenmes van het aanrecht en steekt het in Franks rug. Hij brult als een gewonde beer, zijn hoofd achterover geworpen.

De jonge vrouw trekt het mes met een grom uit zijn rug en steekt hem voor de tweede keer.

Haar woeste schoonheid verbaast me.

Ik haal diep adem en negeer Franks geschreeuw van pijn en de waarschuwingen die Benjamin tussen zijn zware ademhalingen door geeft. Delilah springt voor mijn doelwit en neemt een verdedigende houding aan tegenover haar pleegouder.

Kleine druppels bloed spatten op de vloer en nog een straaltje bloed kronkelt langs haar opgeheven onderarm en besmeurt haar huid met geweld. Ze is verdomd prachtig.

‘Als je hem aanraakt, vermoord ik je,’ zegt ze. Haar stem is zo zacht dat ik haar nauwelijks kan verstaan, maar het vuur eronder is verzegend. ‘Ik meen het, Frank.’

Delilah was een vrouw in de Bijbel die de man verraadde van wie ze zogenaamd hield. Dit meisje zou, net als alle andere vrouwen die ik ooit heb ontmoet, haar naamgenoot eer aan moeten doen. Maar dat doet ze niet. Ik had het mis. Ze is een bedreiging. En niet alleen voor Benjamin. Als dit de reden is waarom mijn doelwit als een dier in een val zit te wachten op de dood, dan begrijp ik het volkomen. En ik benijd hem. Zo ontzettend erg.

Er komt een golf van verlangen in me op. Het is zo plotseling en sterk dat ik achteruit struikel en mijn greep op het mes verlies. Delilah is een uitzondering, een type vrouw waarvan ik niet wist dat ze bestond. Iemand die bereid is

zichzelf in gevaar te brengen voor iemand anders, zelfs als dat haar dood betekent. Die diepe, onwankelbare loyaliteit...

Dat wil ik ook.

Ik heb het nodig.

Ik heb haar nódig.

Het kan me geen reet schelen wat de naam van dat meisje symboliseert. Delilah is van mij.

HOOFDSTUK TWEE

DELILAH

‘Jezus Christus.’

Ik leun tegen de slaapkamerdeur en slaak een diepe zucht. Ben grinnikt om mijn uitbarsting en trekt dan een grimas terwijl hij zijn hand op zijn ribben legt. ‘Maak me niet aan het lachen.’

Ik gooi mijn armen in de lucht uit ergernis, waarschijnlijk lijk ik nu op zo’n opblaasbare buis pop die zwaait voor winkels. ‘Ik probeer niet grappig te zijn.’ Ik kijk hem boos aan. ‘Serieus? Wat bezielde je om Frank zo te bedreigen?’

‘Mij?’ Mijn pleegbroer kijkt me ongelovig aan. ‘Ik ben niet degene die hem heeft neergestoken. Jij moet nodig wat zeggen.’

‘Dat is waar.’ Ik duw hem zachtjes naar het bed. Als hij eenmaal ligt, geef ik hem de zak met bevroren gemengde groenten.

‘Kijk me niet zo aan,’ zeg ik en duw het voorwerp in zijn gezicht. ‘Het is niet alsof we hier in deze krottenwijk luxe koude kompressen hebben.’

Ben neemt de zak aan en drukt hem met een zucht tegen zijn zij. Ik frons, maar ik zorg ervoor dat mijn gezicht snel weer ontspant. Als er één ding is wat mijn pleegbroer haat, dan is het mij boos te zien.

Aangezien ik net iemand heb neergestoken, ben ik behoorlijk in de war. Aan de positieve kant: ik heb Frank tenminste niet vermoord. Die klootzak kan maar beter niet doodbloeden, anders ben ik de klos. 'Kom bij me zitten, Lilah.'

Door de bijnaam verdwijnt een deel van de spanning die nog steeds in mijn lichaam zit. Ik glimlach naar Ben en plof naast hem op het bed neer. Door mijn bewegingen schudt hij een beetje door elkaar en mijn grimas keert terug. 'Sorry.'

Hij schudt zijn hoofd. 'Ik had dood kunnen zijn als jij je er niet mee had bemoeid.'

'Dat had ik nooit laten gebeuren.' Ik pak zijn hand in de mijne en knijp er even in. 'We zijn familie.'

Zijn blik glijdt met pijnlijke traagheid over me heen. 'Juist. Familie.'

Een blos verspreidt zich over mijn nek onder zijn intense blik en ik trek mijn hand terug om ongemakkelijke situaties te vermijden. Die zouden er tussen ons niet mogen zijn. Ben is degene die me meenam om mijn eerste beha's en maandverband te kopen toen ik twaalf was en hij vijftien. Hij is degene die naar me luisterde toen ik huilde om mijn waardeloze moeder die me in de steek had gelaten.

Maar de laatste tijd is er iets veranderd.

Misschien komt het doordat Ben volwassen is en ik vijftien ben, waardoor ik nog steeds een kind voor hem ben. Of misschien komt het doordat hij weggaat en me nu van zich afduwt om te voorkomen dat hij me gaat missen. Ik weet dat ik gek word als hij er niet meer is.

De enige persoon die me kan beschermen, zal morgenochtend weg zijn. Dan rust alles op mijn schouders. Gelukkig heb ik nog steeds dat mes. 'En wat nu?' vraag ik. 'Ben je klaar met boos op me te zijn?'

Hij haalt diep adem en kijkt naar het plafond. 'Ik kan nooit lang boos op je blijven. Dat weet je.'

'Ja, maar dit is anders. Ofwel Frank begrijpt dat ik geen spelletje met hem speel, ofwel hij wordt nog bozer dan

voorheen. Hoe dan ook, ik laat de meisjes niet met rust. Dat moet je begrijpen.'

Ben kijkt me aan. 'Ik begrijp het wel. Ik vind het alleen vreselijk dat ik er niet ben als je me nodig hebt.'

'Je doet alsof we elkaar nooit meer zullen zien.' Ik trek een serieus gezicht. 'Zorg dat ik je niet neersteek. Daar ben ik namelijk best goed in.'

'Lilah...'

'Ik ga een baan zoeken en sparen voor een mobiele telefoon, dan kunnen we elkaar constant appen en bellen. Let maar op.' Ik geef hem een zachte stomp tegen zijn schouder. 'Dan ga ik keihard studeren om ook naar die chique universiteit te kunnen. Er moet toch een beurs zijn voor mensen die slim maar ook straatarm zijn, toch?'

Mijn pleegbroer rolt met zijn ogen. 'Hoe denk je dat ik ben toegelaten?'

'Zie je?'

'Waar.'

'Hoe heet die plek ook alweer? South Harbor Instituut voor Technologie?' Ik grijns naar hem en laat mijn tanden zien. 'Ik hoop het, want de afkorting is "shit".'

Zijn lippen trillen. 'Je weet dat dat niet de naam is. Het heet South Harbor Universeit.'

Ik laat mijn hoofd zakken. 'Ja, nou, Boston is twee uur verderop, dat is niet te doen te voet.' Ben tilt zijn arm op en strijkt met zijn vingers over mijn wang. Ik verstijf volledig. Het is niet dat hij me nog nooit heeft aangeraakt. Toen hij me leerde hoe ik een stoot moest geven, was er zeker contact, maar dat was platonisch. Dit is... intiem. 'Lilah, ik kom je bezoeken zodra ik de kans krijg, oké?'

Ik knik en hij laat zijn arm zakken. 'Ik ga even bij de meisjes kijken,' zeg ik. 'Gaat het goed met je? Heb je nog een ijskompres nodig? En met "ijskompres" bedoel ik deze keer bevroren maïs.'

Hij schudt zijn hoofd met een kleine glimlach. 'Het gaat prima. Het zijn maar wat blauwe plekken. Je zou die andere vent eens moeten zien.'

Ik knipoog naar hem. 'Ja, hè? Ik hoop dat je goed slaapt. Als je iets nodig hebt, laat het me dan weten.'

'Dank je,' zegt hij met emotie in zijn stem. 'Ik meen het.'

'Altijd. Jij zou hetzelfde voor mij doen.'

'Altijd.'

Nadat ik ben opgestaan, loop ik met gelijkmatige passen naar de deur. Mijn armen en benen trillen en het kost me alle moeite om niet te gaan rennen zodra ik in de gang ben. Dat komt niet alleen omdat ik nog een keer bij de meisjes wil kijken. Er hangt iets zwaars in de lucht. Als je voortdurend met gevaar wordt geconfronteerd, leer je meer op je instinct te vertrouwen.

En minder op mensen.

Het huis – dat meer een krot met twee verdiepingen is – komt 's nachts tot leven. De kromgetrokken vloerplanken kraken als ik door de smalle gang naar de kamer van de meisjes loop. Ik spits mijn oren om ongewone geluiden op te vangen die erop kunnen wijzen dat Frank wraak wil nemen, maar ik hoor niets behalve mijn lichte voetstappen en het geruis van verkeer in de verte.

Ik pak de deurknop vast en draai hem langzaam om. Ik open de deur een klein stukje en gluur naar binnen. Mijn blik valt op het enkele tweepersoonsmatras dat het grootste deel van de kleine kamer in beslag neemt. Emily en Sandra liggen samen opgerold als een paar katjes. Hun schattige gezichtjes zijn ontspannen, ondanks de monsters die in de nacht op de loer liggen. Met name die beneden.

Ik voel me opgelucht als ik zie dat ze vredig slapen. Geen van beiden heeft verteld over de verschrikkingen die ze hebben meegemaakt voordat ze bij mij in dit pleeggezin kwamen wonen, maar met hun elf en negen jaar hebben ze een wereld-

wijsheid over zich die mijn hart breekt. Toch zijn ze opgebloeid onder de bescherming en liefde van Ben en mij.

‘Ik zal jullie beschermen,’ fluister ik meer tegen mezelf dan tegen hen. Het is een belofte waaraan ik mijn leven heb gewijd. In de komende drie jaar zou ik dat leven misschien moeten opofferen, maar ik kan leven met het idee dat ik voor de meisjes zou sterven. Behalve Ben heeft niemand dat ooit voor mij willen doen en daar heb ik vrede mee. Het geluk dat ik hem als pleegbroer heb, maakt bijna alle slechte dingen in mijn leven de moeite waard. Hij heeft jaren van verlating vervangen door platonische liefde.

Ik heb de droom van een romantische liefde opgegeven.

Nadat ik een poppenbedje heb opgepakt, een van de weinige speeltjes van de meisjes, sluit ik de deur en loop ik naar mijn kamer. Het mes waarmee ik Frank heb neergestoken ligt op mijn nachtkastje. Zelfs in het donker kan ik de rode vlek op het lemmet zien. Ik vraag me af of het genoeg tijd heeft gehad om op te drogen...

Het zicht ervan maakt me misselijk. Maar niet van spijt. Nooit.

Ik haal diep adem en blaas langzaam uit voordat ik het wapen en het schoonmaak oppak. Er ligt nog een mes onder mijn bed, maar dat is niet zo lang en scherp. Het andere mes heb ik meegenomen uit mijn vorige thuis. Nee, dat klopt niet. Het was een huis, geen thuis.

Ik heb nooit een thuis gehad.

Het dichtst dat ik daarbij ben gekomen, was toen ik Ben en de meisjes vond, maar diep vanbinnen weet ik dat dat niet de ware definitie is. Een thuis is een plek waar je je geliefd en veilig voelt.

Ik sluip met mijn spullen terug naar de trap, het heft van het versleten mes ligt comfortabel in mijn handpalm.

Fronsend tel ik geconcentreerd de treden en plaats het poppenbedje op de zesde trede van boven, helemaal links als je naar de trap kijkt. Als ik klaar ben, klim ik terug naar de

overloop en laat me op de grond zakken tot ik zit, met mijn rug tegen de muur. Ik heb mezelf aangewezen als beschermer van mijn gekozen familie voor vanavond. En voor elke avond.

Als Frank naar de tweede verdieping komt, zal hij daar spijt van krijgen.

Een vrouw vecht tegen de gevaarlijke aantrekkingskracht tot de sexy huurmoordenaar die haar achtervolgt. Helaas is hij de enige man die haar kan redden van het geheime genootschap waarvoor hij werkt.

Op het moment dat Delilah een mes naar hem trekt, wordt zij Xavier Donovans obsessie. Hij is tot bijna alles bereid voor de vurige schoonheid met groene ogen. Zelfs zijn vader verraden, die hem gebonden houdt aan de Orde van Obsidiaan, een geheim genootschap van huurmoordenaars.

Dus wanneer een lid van de Orde hem vraagt om op Delilah te letten, is X meer dan bereid om te gehoorzamen. Er is maar één ding dat hij niet kan doen: volledig bezit nemen van de prachtige, onschuldige vrouw die zijn hart en ziel heeft veroverd. Tenminste, nog niet...

Ben, Delilahs pleegbroer en enige echte familie, is de afgelopen jaren steeds afstandelijker geworden. Wanneer zijn sporadische appjes uitdoven tot volledige stilte, vermoedt Delilah dat er iets duisters aan de hand is. Ze wendt zich tot X voor hulp, maar hij wil meer dan dat. Hij wil haar claimen.

Als ze haar broer wil vinden, moet Delilah haar aantrekkingskracht tot X leren bedwingen. Haar verzet tegen de moordenaar wordt op de proef gesteld wanneer de Orde van Obsidiaan haar dwingt te trouwen met een van hun rekruten. X is de enige die haar kan beschermen. Maar wie zal haar beschermen tegen X en zijn drang om haar te verslinden?

ISBN 978-94-6440-911-6

9 789464 409116 >

 SVM
PUBLISHING

 SVMPUBLISHING

 SVMPUBLISHING